

mindelige Sundhedsforhold, og det har meget mere Betydning end disse Ting, der paa en Maade ikke vedrøre os. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at Bestemmelserne i nærværende Lovforslag maa jeg være en Modstander af. Jeg mener imidlertid ikke, at de Foranstaltninger, som vedkommende Læger have foreslaaet, ikke kunne være tjenlige. Jo, det kunne de vistnok være, naar man overhovedet har denne Frygt, hvad der jo til en vis Grad er en Følelsesag. Dersom man overhovedet har den Frygt eller Lænke, at der er Fare tilfede, at der er Pest i Europa hveranden Dag, ja, saa kunne saadanne Foranstaltninger maaste være meget nyttige, men naar man ikke har den, stiller Sagen sig ganske anderledes. Vi kunne da ogsaa sige os selv, at, da disse Forslag ere fremkomne fra et Laug, nemlig Lægernes, og dette ligesom ethvert andet Laug — jeg siger hverken, at det er bedre eller værre end de andre — er tilbøieligt til at se sit Jag i en overordentlig Belysning, har det naturligvis ogsaa her ved disse Foranstaltninger taget Munden fuld, d. v. s. foreslaaet meget vidtgaaende Foranstaltninger. At kritiserer disse Foranstaltninger, skal jeg som Lægmænd ikke indlade mig paa. Det vil jeg overlade til de Sagkyndige som den ærede sidste Læser (Leth), der jo er inde i Enkeltbederne. Jeg formoder nemlig, at Lovforslaget, trods det, at det har været undergivet Udvalgsbehandling andetsteds, ogsaa her vil blive det, thi jeg er ikke enig med det ærede Medlem i, at Lovforslaget allerede har været Gjenstand for en overmaade grundig Behandling. Jeg kan ikke erkjende, at der er noget særligt Grundigt ved at forvandle „Skibe“ til „Fartøier“ og „Havne“ til „Steder“. En dyb Undersøgelse er Rigsdagen overhovedet ikke istand til at anstille af dette Lovforslag, selv ikke med Bistand af det ærede Medlem for Præsto Amtz 3die Valgkreds (Leth). Jeg siger derfor: Lad os blive ved det Gamle; det har viist sig stærkt nok hidtil; det kan ikke vise sig mindre stærkt i Nutiden, hvor vi have ganske andre Midler til at skaffe ordentlige Sundhedspolitiformanstaltninger tilveie. Men det er ikke derfor min Mening at ville stemme mod Lovforslagets Overgang til 2den Behandling, langtfra, det vil jeg ikke gjøre, om ikke af andre Hensyn, saa af Hensyn til den ærede Minister og de Kræfter, som overhovedet have været i Betærelse. Men jeg for min Part vedkjender mig ganske aabent, at jeg ønsker, at der ikke skal komme Noget ud af Sagen.

Stürup: Jeg skal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger angaaende nogle Paragrafer i Lovforslaget. Jeg kommer først til § 2. Ifølge denne vil man danne Kvarantænekommisjonen af Overtoldinspektøren for Kjøbenhavn, en af Stadens Borgmestere, Stabslægen og Havnekapitainen. Jeg vil anse dette for meget uheldigt. Dersom der overhovedet skal være Tale om nogen Kvarantæne-

foranstaltning i en By som Kjøbenhavn, vil det blive en saa storartet Foranstaltning, at den vil og maa blive aldeles selvstændig. Dersom vi her ville tænke paa at bygge et Lokale, som der staar i en anden Paragraf, maa det være et aldeles komplet Hotel med Afdelinger for de Sunde og for de Syge. Der bliver i disse Kvarantænehoteller i Udlandet netop lagt særlig Vægt paa, at de Sunde, som paa Grund af Kvarantæneopholde sig i saadanne Hoteller, ikke alene leve godt, men ogsaa more sig godt, thi det er en Kjendsgjerning, at, naar de hede sig, blive de i daarlige Humør, og daarligt Humør kan frembringe Sygdom. Skulde en saadan Kvarantænekommissjon være afhængig af Nogen, maatte det naturligvis være Sundhedskommisjonen. Jeg vil finde det særlig uheldigt, om Overtoldinspektøren eller Havnekapitainen eller nogen Mand, der har andet Embede, som gjør Fordring paa hele hans Tid og Beskjæftigelse, ogsaa skulde være beskjæftiget ved Kvarantæneanstalten. — I § 3 staar: „Skibe, som ankomme fra udenrigt Sted“. Jeg maa antage, at det er en Selvfølge, at Meningen er, naar det kommer fra et udenrigt Sted, hvor der er pestagtig Sygdom. Thi det kan dog ikke være Meningen, at et Skib, som kommer fra et udenrigt Sted, der er under ligesaa funde Forhold som Danmark, skal have Sundhedsbevis. Det vilde være en aldeles unaturlig Foranstaltning. Kun i det Tilfælde, at det vides, at der et eller andet Sted er en pestagtig Sygdom, bør et Skib, som kommer derfra, komme under de Kvarantæneforhold, her beskrives. Saalænge det Land, hvorfra Skibet kommer, haad enten det er Sverrig, Norge, Lybssland eller hvilket som helst Land, er under samme funde og gode Forhold som Danmark, ser jeg ikke nogen Grund til at paalægge et saadant Skib nogen Uleilighed eller Afgift. — I § 4 staar: „Har Skibet saadanne Syge ombord eller saadanne Lig, maa Sundhedsbevis ikke meddeles, forinden Undersøgelse er bleven anstillet af en Læge, der, naar Smitte kan befrygtes af den Syges eller Ligets Landssettelse, har at bestemme de Forsigtighedsregler, som i saa Henseende blive at iagttage“. Her er slet ikke udtalt Noget om, hvilke Mærker et saadant Skib skal føre. Der staar derimod i § 14, at Skibet skal heise et grønt Flag eller i Mangel af saadant Nationalslaget paa Stortoppen, og desuden skal der ifølge § 20 heises et Flag paa Halvt, ligeledes paa Stortoppen. Dette Sidste tror jeg ogsaa vil være nødvendigt, thi at et Skib kommer ind i en Havn som Kjøbenhavn med et Flag paa Stortoppen, er ikke Nok til at fremkalde Opmærksomhed. Det er forøvrigt Skif i andre Lande, at, naar et Skib kommer med Lig ombord, kommer det med Flag paa halv Stang, uanset om det har Beskyge ombord eller ikke. — I § 9 staar der: „I Kjøbenhavn og de andre Søfjæstæder skal der til enhver Tid have paa rede